

Rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 19.05.1960, sp. zn. 11 Co 102/60, ECLI:CZ:MSPH:1960:11.CO.102.1960.1

Číslo: 62/1960

Právní věta: Účastník může podat odvolání jen tehdy, jestli z rozhodnutí soudu vzešla na jeho právech újma. Odvolání není proto oprávněn podat účastník, jehož návrhu bylo v řízení před soudem první stolice zcela vyhověno.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 19.05.1960

Spisová značka: 11 Co 102/60

Číslo rozhodnutí: 62

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Odvolání

Předpisy: 142/1950 Sb. § 174

Druh:

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 62/1960 sb. rozh.

Účastník může podat odvolání jen tehdy, jestli z rozhodnutí soudu vzešla na jeho právech újma. Odvolání není proto oprávněn podat účastník, jehož návrhu bylo v řízení před soudem první stolice zcela vyhověno.

(Rozhodnutí městského soudu v Praze z 19. května 1960, 11 Co 102/60).

Lidový soud v Praze zamítl žalobu s návrhem, aby bylo rozhodnuto, že žalovaní jsou povinni zaplatit žalobci dalších 4920,50 s příslušenstvím a žalobce byl odsouzen zaplatit oběma žalovaným náklady řízení.

Proti tomuto rozsudku se odvolal žalovaný, jehož návrhu bylo v řízení před soudem první stolice zcela vyhověno.

Městský soud v Praze odvolání odmítl.

Odůvodnění:

Podle § 174 o. s. ř. nadepsaného „Osoby oprávněné podat odvolání“ může odvolání podat účastník nebo prokurátor. To ovšem neznamená, jak by se mohlo zdát podle doslovu zákona, že v konkrétním

případě je každý účastník k odvolání oprávněn. Odporovalo by to funkci odvolání, jakožto prostředku, který dává zákon účastníku k tomu, aby se mohl domoci nápravy, jestliže mu byla rozsudkem soudu první stolice způsobena na jeho právech újma. Nemůže se tedy účastník – na rozdíl od prokurátora – odvolávat jen proto, že bylo rozhodnuto sice nesprávně, aniž však mu z toho vzešla na jeho právech nějaká újma.

Zda k takové újmě došlo, posuzuje se ovšem nikoliv abstraktně, nýbrž se vztahem k návrhu ve věci samé, který účastník učinil v řízení před soudem první stolice, neboť jen ten byl základem rozhodnutí soudu první stolice a jen z něho lze tedy vycházet při posouzení, zda odvolatel je oprávněn domáhat se nápravy. Jestliže tedy bylo odvolatelovu návrhu v řízení před soudem první stolice zcela vyhověno, nemůže se právem cítit rozhodnutím poškozen a není proto ani oprávněn se proti němu odvolat.

Tak je tomu právě v souzeném případě.

Odvolatel jako žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Rozsudkem soudu první stolice byl tento žalovaný spolu s další žalovanou uznán povinným zaplatit rukou společnou a nerozdílnou s touto žalovanou částkou 4770,30 Kčs s přísl., kdežto co do zbytku žaloba byla zamítnuta. Tento rozsudek nabyl právní moci vůči odvolateli, jak bylo konstatováno již ve zrušovacím usnesení odvolacího soudu, poněvadž proti rozsudku nepodal odvolání. Názor odvolatelův, že onen rozsudek nenabyl právní moci ani proti němu, poněvadž šlo o nerozlučné společenství, je mylný, neboť účinky tohoto rozsudku se nevztahují ani podle povahy věci, ani podle zákona na všechny účastníky, takže odvolání podané druhou žalovanou neprojevilo účinky procesní i ve prospěch nečinného druhého účastníka – prvního žalovaného, nynějšího odvolatele.

Jestliže nyní v řízení, jehož předmětem byla ta část žalobního nároku, ohledně níž nebyl odvolatel pravomocně odsouzen, byla žaloba ve zbytku zamítnuta (to jest proti druhé žalované vůbec a proti odvolateli v té části nároku, ohledně níž nebyl pravomocně odsouzen), pak nebylo z hlediska shora vyloženého rozhodnuto v neprospěch odvolatele, nýbrž naopak bylo zcela vyhověno jeho návrhu ve věci samé.

Není rozhodné, že odvolatel se cítí dotčen tím, že proti druhé žalované byla žaloba zamítnuta zcela, ačkoliv i ona jest hmotně odpovědná za škodu, způsobenou žalobci podle § 4 a 9 zák. č. 71/1958 Sb., neboť ani v tom případě, že proti této žalované bylo rozhodnuto nesprávně, není to odvolateli na újmu ve smyslu shora vyloženém. Tímto rozsudkem se totiž neřeší poměr mezi žalovanými navzájem, nýbrž jen mezi žalobcem a žalovanými (srov. i rozhodnutí uveřejněné pod č. 22/1956 Sbírky rozhodnutí čs. soudů).

Jestliže by se věc měla tak, že žalovaný zaplatil za druhou žalovanou něco, co měla po právu zaplatit ona, byl by oprávněn domáhat se náhrady podle § 365 obč. zák. Tento právní poměr však nelze řešit v tomto sporu, neboť nebyl jeho předmětem.

Poněvadž podle toho není odvolatel k odvolání oprávněn ve smyslu § 174 o. s. ř., bylo jeho odvolání podle § 179 odst. 1 a § 180 odst. 1 o. s. ř. odmítnuto bez ústního jednání.